

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Da skatteministeren stillede det retoriske spørgsmål om, hvordan man afhjælper et underskud, kan jeg svare, at det gør man i hvert fald ikke, når man i forvejen har et underskud på henvend 70 mia kr., ved at forøge det med 2-3 mia kr. Det går den gale vej.

Skatteministeren beskrev jo meget levende, hvorledes den tidligere førte lønpolitik havde medført et stadig stigende underskud over for udlandet. Så vil jeg gerne spørge, om skatteministeren er enig med regeringens økonomiminister, hr. Anders Andersen, i, at en gennemførelse af denne skattelettelse vil medføre en forøgelse af underskuddet over for udlandet på mellem 1 og 1½ mia kr.

Heinesen (S):

Jeg skal forsøge at gøre nogle korte bemærkninger til ordførerne for regeringspartierne og naturligvis også til ministeren for skatter og afgifter.

Nogle mente, at denne skattelettelse, som altså ikke er nogen skattelettelse, havde haft indflydelse på afstemningerne om mæglingforslaget. Det tror jeg ikke et øjeblik på. Modstanden fra både lønmodtagerorganisationerne, socialdemokratiet og det radikale venstre var kendt, længe inden afstemningerne fandt sted, og det var velkendt, tror jeg, for næsten alle, at der ikke var noget flertal i folketinget for regeringens PR-aktion. Derfor er det også helt urigtigt, når det påstås, at socialdemokratiet først sagde fra, da afstemningerne om overenskomstresultatet var afsluttet. Det gjorde vi længe forinden; det gjorde vi nemlig allerede ved behandlingen af udskrivningsloven i oktober.

Så siger hr. Anders Poulsen bl.a. - og det var skatteministeren også meget optaget af - at løfter skal holdes. Det er vi da enige i. Det er ikke det, vi bebrejder regeringen. Den proklamation bliver nu ikke voldsomt imponerende, når man ser på regeringens lange stribe af løftebrud. Det er en sag for sig. Vi kan godt nævne nogle stykker. Jeg kan se, at skatteministeren også har et enkelt i tankerne. Det, vi kritiserer, er, at regeringen overhovedet udsteder et løfte, som er meningsløst, og som er urimeligt, når det ses i sammenhæng med regeringens øvrige politik. Det, vi siger til regeringen, er, at vi synes,

regeringen skulle sige til sig selv, når den nu får konstateret, at der er et flertal imod den her i folketinget, og at lønmodtagernes organisationer, hvem man må forstå at det hele gælder, selv om forslaget ikke er udformet sådan, har sagt nej tak: det her var smart, det var et forsøg værd, det kunne have givet noget klavs, har måske givet lidt allerede, men det var altså for lyst. Der var et flertal i folketinget, der opdagede, hvad meningen var, og så lader vi det falde, efter at vi har konstateret denne situation.

Til hr. Wilhjelm vil jeg gerne sige, at jeg mener, han fuldstændig fejlbedømmer de politiske muligheder her i salen, desværre. Jeg aner ikke, hvorfra hr. Wilhjelm henter sin optimisme med hensyn til mulighederne for at få afskaffet de sociale nedskæringer, der er gennemført. Alle erfaringer viser jo fra tidligere debatter, at de er der ikke.

Men det mest interessante ved debatten her er jo, at regeringen ikke anfører ét eneste reelt argument for sit forslag og intet reelt modargument imod den dårlige sammenhæng mellem det, der her foreslås, og regeringens øvrige økonomiske politik, men udelukkende holder sig til formelle argumenter, hvoraf langt det morsomste - det må jeg erkende - var argumentet af mere bogholderimæssig art i forbindelse med finansloven, som om det ikke måtte være forholdsvis indlysende, at hvis regeringen nu lod være med at foretage denne udpumpning i 1983 sidst på sæsonen, så havde den også nogle bedre muligheder for ikke at forlange så store nedskæringer i bloktilskuddene i 1984.

Det, der er kendsgerningen, det, der bliver tilbage af dette, er, at regeringens kombination af postanvisning og nedskæringer giver større arbejdsløshed, et større underskud på statsbudgettet, en dårligere betalingsbalance og derfor selvfølgelig også dårligere muligheder og ikke, som skatteministeren påstod, bedre muligheder for en reallønsudvikling i den kommende periode.

(Kort bemærkning).

Lawaetz (FP):

Jeg forstår godt, at skatteministeren overhovedet ikke kommenterede mit indlæg. Skatteministeren klarede sig forleden aften elegant i fjernsynet; jeg havde fornøjelsen at se det. Det havde naturligvis pyntet, om man